

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברם ישבהו הבר צ"ל בפרקיו ימן מחייו ארוכי המעש]

ציפני בסוכה

להעיף מבט על פירות יבשים...), יורדת למיטה. אנחנו נסעים לשכונת קטמון, עוצרים בפתח של 'משגב לדך'. כאשר אני יורדת מהרכבת ליבי פועם במוחירות וידוי רועדות. איך נמצא אותו? האם אפשר אותו עצוב? בודד? קולות של תזומות מביטים כנסת סמוך נשמעים מסביב. שמחות בית השואבה מוקידה לאנשים את הרגליים, ובعلي סובל כאן. מוכנה שואבת את דמו והצפופים הם החומרה. איזו בידיות קשה. אני בולעת, חוששת לראות את הקשי. גנטסת פנימה. עצרת הלומה.

בעלי יושב על הקורסא. המטופל שלימינו גונח, זה שמאלו מתעלף, גם בעלי סובל מוחתכוות ברגליים, ובכל זאת הוא כל כך לא בודד. ישב מוחיק, רגוע ושלוון, ד' נמצא כאן אליו. הסוכה מגיעה אליו למכון הדיאליה. בבה אחת אני מבינה את מה שהוא לא אומר במילים וכן משדר בכל רמ"ח איברים. סוכה אינה דוקא סכך וקורות. סוכה, היא מציאות אלוקית, זו תחושה ונזהות. כשאדם מחובר לבורא עולם וחוש אותו קרוב כל כך, הרי שהוא צפון בסוכה גם כשהוא מצוי בין כתלים אפרוריים של בית חולין. אם אדם לוקח את הסוכה בתוכו הוא יכול להרגיש אותה גם כשהוא מחובר למוכנה או נתון בניסיונות אחרים 'בנוה התלאות' של העולם הזה.

ברגע הזה מבחן בי בעלי. אור עולה בעניין. הוא מאשר לראות אותי, מודה לי שוב ושוב על שהגעת, מזהיר שבכל זאת לא אבואר פעם נוספת. אין צורך, הוא לא לבד. אני מסכימה אותו. ענייני ראייתי עד כמה הוא לא לבד, יושב על כורסת הדיאליה ובורא עולם לצידו. לאaira כי עימדי אתה. 'משענתך' לצד 'שבטך'. כך הוא חי כשהיה מחובר למוכנה, כך גם כשהשה במנצח, כך גם ביוםיים. תמיד מרגיש את הסכך של הקב"ה. כי הסוכה היא מהות לא מקום. 365 ימים בשנה אדם יכול לבחור להיות צפון בסוכתו של בורא עולם, ולחש את התחושה של 'חבקה ודבוקה' בעלי בוחר להיות בסוכה. בסוכות, בחונקה וגם בפסח.

שנתיים לאחר מכן, בערב פסח תש"פ, כשהוא חולה וחלוש, משאיר בעלי את ההודעה המפורסמת שלו לבחורים: "אנחנו בבדיקה אבל לא לבד". ד' איתנו. אנחנו בתוך הסוכה שלו. ביום בו מובילים אותו לבית החולים אני נשברת. הוא ישנה במחלקת קורונה הנוראה לבד? הוא חולה, וחלוש ובודד כל כך, איך יוכל להיות שם לבד?

הוא לא מפחד. "אנחנו לא לבד. תוכרי, אנחנו לא לבד", הוא אומר לי בili מילים. רגע לפני שהפרמדיקים מורידים אותו לאמבולנס. "אתה לבד, אנחנו לא שם איתך...", אני נשברת שוב בשיחת הטלפון الأخيرة שלנו לפני שנרדניים ומנסים אותו. "אני לא לבד, ד' איתי", אני שומעת את המילים שהוא מנסה לומר. אדם שחי בתוך הסוכה, זוכה לחוש את החיבור הזה תמיד.

תקופת החגים מתאגרת במיוחד את מטופלי הדיאליה. מעבר לקשי של עצם הטיפולים. קיים גם המתח סביבמושבות הדיאליה. גם אנחנו בראשות המאוגדים. רשותנו אנחנו אמורים להיות בחלוקת בימים ראשון, שני, שלישי וחמישי, מعاشית, כאשר יום טוב חל באחד מן הימים האלה אנחנו מסתובבים, ואם ראש השנה הוא שלושה ימים, זו כבר ממש בעיה.

במכון הדיאליה 'משגב לדך' משתודלים מאוד לבוא לקרה המטופלים. וכך, בסוכות משובץ בעלי בஸמות מיוחדת שנוספה בשעת לילה. לאחר צאת החג.

כעת, זמן קצר לאחר צאת יום טוב ראשון של סוכות בשבוע שאננים נכנסים לסוכה, הנהנים מעוגה טובה ומכוס קפה, מברכים ברכבת 'מעודים לשמה', מארחים או מתארחים ומקיים 'ושנחת בסוכתך'локח בעלי את השקיות הקטנה, אוزو בה את הספרים בהם הוגה 'ישיבת הדיאליה', מוסיף כמה פריטים הכרחיים ובעיקר מכנים פנימה את שמחת החג, ומתקונן ליציאה.

אני רוצה להציגך. הוא מבקש כוכו תמיד ששאסר בבית. הוא אינו צריך ליווי ומתעקש שאשר בבית. דבריו משבכניים אותו, למען האמת, קל לי להיות מנוצחת בנושא זה. קשה לי לחשב שאראה אותו סובל כל כך. בבית הוא מספר על קרבת ד' מיחודה שחווה בזמן הטיפולים ועל תחושת השליחות שחש, אך אני חששת שאם אגיד לשם אגדה שהדברים אינם בדוק כך. קשה לו, שהוא מסיפורים כדי להר.cgi אותנו, שהוא סובל, ואני מעדיפה שלא להיחס למציאות הזה. בוחרת להמשיך להאמין.

במהלך התקופה הארוכה של טיפול הדיאליה, אני יכולה לספר על אצבועית ד' אחת את מספר הפעמים שלויותי אותו למכון. לעיתים הגיע אליו אבי שליט'א, גיסים או חברים קרובים, שלא שעו לבקשתו ובכל זאת התלו אלי, ופעמים רבות שהה שם בלבד. גם בפעם הזאת הוא יצא בלבד לטיפול הדיאליה. בודד? מה פתאום. "ד' איתי", הוא אומר לי ומבהיר משור שלולה וכנות. הוא יוצא. אני נכנסת לסוכה. יוצא. לא מסוגלת להיות שם. מנסה לעשות משהו. לא מסוגלת. פתאום אני רוצה להיות שם אותו, לא יכולה להישאר מאחור.

הטלפון מצלצל. מעבר לאפרכסת נשמע קולו של אבי שליט'א. כדי לחשב פעמיים אני מספרת לו היכן הייתי רוצה להיות עכשו, סתם לשם השיתוף. עשר דקות מאוחר מכאן מצלצל הטלפון שלנו. אבי ברחוב למיטה. מבקש שריד, הוא רוצה לקבל אתו. אני אורות בזריזות שוקולדים טובים, מצרפת כמה סוגים של פירות יבשים (עבור הצותה במכון, לא עבור בעלי חיליה). למטופלי הדיאליה אסור אפילו

